

El príncep feliç

L'excels Oscar Wilde –l'home brillant, l'home feliç, l'home irònic, l'home homosexual–, en el film que en retrata els seus últims dies després de sortir de la presó i exiliar-se a França (bellíssima la Normandia!, bella postal turística que es capbussa al fons de la consciència per brollar un estiu feliç de sal exaltada!) és tan fidel i concreta i fosca, com lligada estretament a la biografia narrada pels entesos del gran irònic, del fi contador de contes que fou Oscar Wilde. Entre nosaltres el recordat Jaume Vallcorba Plana el va editar en català. Pareix que el guió del film és una calculada meravella pel que té de profundament contrastat: l'home que en la desgràcia no abdica ni del plaer ni del desig –ni l'amor!, ni la festa ni el xampany, ni la vella Nàpols!– per més que sembli que el dugui a les roques dures de la destrucció. Tan feliç és el guió com incompreensible per als espectadors de cinema que en mirem la peripècia mortal del dramaturg –la davallada als inferns del descrèdit– amb un aire d'això ja m'ho conec. Sense ni un duro, la vida bohèmia no és possible. Arriba un moment que la vida feliç als palaus decimonònics sembla un drap brut. La grandesa dels herois romàntics –Oscar Wilde n'és un dels principals– és sempre una grandesa com la dels paisatges oberts. Com el de Nàpols: la bella badia, la magnífica i oberta badia de la ciutat italiana que ja vam estimar els catalans en la nostra edat d'or!

Els herois destruïts –Oscar Wilde

↓ **'THE HAPPY PRINCE' (EL PRÍncep FELIÇ) HA ESTAT DOBLADA A L'ESPANYOL COM 'LA IMPORTANCIA DE LLAMARSE OSCAR WILDE'**

es troba en aquesta categoria– són el fatal contrapunt de l'home que ha encantat la burgesia als teatres dau-rats per la llum i els diners. Agonia i plaers són mesclats en el film.

L'obra és un elogi del literat amb el fil conductor del conte *El príncep feliç*, correlat del mateix escriptor. En aquest conte hi ha la cristal·lit-zació de l'home que en fou molt de feliç i, per contrast, molt de sobta-dament infeliç. Remordiments i

somnis ens aboquen al que perdé pel camí: l'amor dels fills, per exemple. L'altra mena d'amor: la de la seua dona.

Potser en les escenes secundàries –la principal: l'home martiritzat per la moral estreta dels seus contemporanis més idiotes– és massa òbvia, és on trobem el geni del director, que s'estrena en aquesta feina. Potser una de les millors escenes és aquella en la qual una bondadosa dona napolitana, vestida de negre, que en la festa tota plena d'homes, concretament de joves riallers, no hi veu cap dona perillosa, demana perdó al senyor Wilde perquè creu fermament que no hi altra orgia perpètua que la que es perpetra amb dones.

Potser també la comprensió que fins en la dis-bauxa –això que n'anomenem disbauxa, que no és altra cosa que la felicitat desfermada, sense obligacions– cal una gran, sòlida, ciclòpia entesa moral que no tot-hom posseeix. Ambiciosa i forta en la seua realització, l'obra no arriba a ser una extraordinària i sentida pel·lícula tal com el guió prometia. Tanmateix, a llambregades s'hi insinua el plaer del xampany begut a les nits mentre la gravidesa del món s'ha esvaït.